

Извикаха турцитѣ, че не се противятъ и легнаха по очи въ знакъ на пълна покорностъ. Пиянитѣ и полупиянитѣ изтрезнѣха. Всички виждаха, че е дошелъ края на живота имъ. Отъ никжде спасение не можеха да очакватъ.

Тѣ бѣха въ ржцетѣ на своитѣ мжченици, на раята, на ония, които имаха въ душата си отъ вѣкове напластена мѣстъ, които можеха сега да ги подложатъ на невиджани, нечути мжки, преди да ги унищожатъ. Крѣвта и сълзитѣ отъ петвѣковно черно робство сега сж се изправили като океанска вълна, готова да ги залѣе и удави. Призраци отъ безбройни бѣсила и дигнати крѣвави топори надъ детски глави, надъ невинни жертви се носѣха предъ духовнитѣ имъ взори, предъ гузнитѣ имъ съвести.

Георги Бейрутлиевъ стоеше предъ турцитѣ съ пушка въ ржка. Отъ дветѣ му страни на далече бѣха застанали Даскалъ Димитъръ и чичо Стоименъ — чакаха заповѣдъ. Многобройна чета отъ селяни, вече опитни, бѣше обградила турцитѣ. Група отъ четата товараше на коне турското оржие, което до преди минута лежеше на купъ. Друга група подкарваше добитѣка и упжтваше женитѣ и мжжетѣ — по кои пжтеки да потеглятъ назадъ. Тия още не вѣрваха на очитѣ си. До преди малко тѣхъ чакаше тегло, гавра, мжченишка смъртъ. Сега тѣ сж отново върнати на бѣло видѣло като отъ другия свѣтъ. Отново тѣ ще се радватъ на своитѣ мили и на живота.

Ненадейно женитѣ се спуснаха къмъ Бейрутлиевъ, обиколиха го и зеха да му цѣлватъ въ безмълвие ржцетѣ, дрехитѣ, пушката. Тѣ бѣха занѣмѣли отъ внезапното избавление. Ни една дума не можеше да се откърти отъ устата. Тихо се ронѣха сълзи по обгорѣли, изсѣхнали бузи. Една мисълъ се носѣше въ съзнанието: „коя бѣше тая блажена майка, която е родила такъвъ ангелъ?“

Лека полека поражението на чувствата ослабна. И мжже и жени се освѣстиха, дойдоха на себе си. Постепенно се източиха съ добитѣка назадъ по указаната насока. Следъ тѣхъ група четници подкараха конетѣ, товарени съ оржието.